

Kapitola dvacátá první

*Vůdci a vůdkyni se nepodaří najít soulad a setkáme se
s Huntermannem*

Po deseti dnech, kdy se smečka obezřele potulovala po Jižních kopcích, si Elhana uvědomila, že se kolem potloukají cizí vlci. Vzala to jako vítanou příležitost promluvit s Klimtem, protože neměla jistotu, jestli je také viděl.

„Víme o nich,“ řekl stroze. „Zatímco jsi včera v noci spala, Tervič a já jsme je pozorovali. Určitě tě zvěřili.“

Chladně se usmál a dodal: „Proč jinak bych tě nechal jít kus za námi, když ne proto, abys odlákala jiné vlky?“

Stáhla se, rozzlobená a ponížená. Takže dělala prostě vějičku... užitečná vlčice.

„A on je tak nepřístupný a odmítavý!“ řekla si. „Nechtěla bych být vůdkyni, kdyby on byl vůdce! Ale aspoň... aspoň že Ambato vypadá, že znovu nabral trochu bývalé síly.“

Trochu, ale ne všechnu. Její otec se zotavil, ale byl hubenější, a nejenže měl tvář samou vrásku, ale i srst vypadala šedivější a vybledlejší. Nečekal ho dlouhý život. Ne víc než jedno roční období.

Po krátkém a neuspokojivém setkání s Klimtem se Elhana znovu stáhla do stínů a oddala se příjemnému rozjímání o vlčích, kteří lelkovali poblíž. Byli tu dva, možná tři: všechno samci, pečlivě se vystříhali míst, kde se zdržoval Klimt a ostatní. Občas je zahlédla a odhadovala je na tuláky, i když nepoznala, z jakého jsou kmene, protože kombinace jejich statné postavy, toporné chůze a ryšavé srsti jí nic neříkala.

„Určitě jdou po mně," řekla si s jistým vzrušením. Uběhlo už pěkných pár let <=> chvíle, kdy se vlk odvážil projevit o ni tak otevřený zájem - kromě mačfarského vůdce Hasslera. Její jediná výhrada vůči Ambatovi se týkala toho, že takové **vc** \ i mu při jejich dlouhé cestě do Tater patrně nikdy nepřišly na mysl; ne že by svého otce chtěla, i když ji taková myšlenka neodpuzovala: vlk musí, kde může, jak jí matka jednou říkala s trpkým úsměvem. Ale líbila by se jí příležitost říci ne.

Takové myšlenky se nedaly odbýt, ale neovládaly ji. Stejně jako po uspokojení potřeby jídla zůstanou vzpomínky spíš obecné než konkrétní. To, co na ni během průzkumů dělalo daleko větší dojem, a na Ambata také, jak zjistila, když měli občas příležitost si promluvit, byl rozsah a ráz území, ve kterém se pohybovali.

Odevšad se jim naskýtal výhled na temné štíty tvořící předvoj Tater, ale říční údolí, která se vinula z východu a západu, byla hodně hluboká, takže když do nich vstoupili, ztratili hory z dohledu na celé dny. Jižní kopce", jak Klimt a Tervič kraj nazvali, byly krajinou zvlněných pastvin a lesů, které tvořily rozvodí řek, jež rozdělovaly území na východ, západ a jih.

Na jižním cípu spadaly kopce do nížiny a z posledního svahu viděli rozlehlé údolí řeky Dunaj, které se táhlo na jihozápad, a za křišťálově jasných dnů, obvykle po dešti, rozeznali mohutný masiv Alp mizící v mlhách a mracích, jejichž východní částí Elhana a Ambato prošli.

Soutěska, kterou je Klimt odvedl hned po záchraně před Madary a kde první noc odpočívali, se nacházela v jihovýchodní části kopců a pro Elhanu, stejně jako pro ostatní, to byla opravdová základna. Klimt je vodil ve velkých obloucích na průzkumy kolem soutěsky, pokaždé prošli nové území a důkladně se seznámili s tím, co už znali. Právě v tomto období začali poznávat, jak se chovají jelení stáda, všímali si, jak využívají méně přístupné houštiny stromů nad potoky a řekami, kde se kryjí, a několika vybranými cestami dojdou k divočejší vodě a vysoko položeným jezerům, kde se mohou v klidu napít a pářit se.

Východně od tohoto území, na počátku říčních údolí ležel střed mačfarského území, odkud měli Madaři přístup nejen k jejich kopcům, ale také na sever do Tater a do Karpat a na západ do nížiny. Těmto oblastem se Klimt a jeho malá smečka obvykle vyhýbali, zabrousili do nich jen kvůli obhlídce terénu, aby získali celkovou představu o rozložení kraje a směru kopcovitých

hřebenů, o kterých začínali doufat, že by mohly být jejich. Byla to hraniční krajina, vystavená rozmarům počasí, bez hojnosti kořisti a místy nepřijemně promáčená povrchovou vodou, která vytvářela nehybné tůně a jezera, jež se táhla všemi směry, jen ne na sever. Chudá zem, chudá část Srdce krajiny, nad kterou se nevládně tyčily severní srázy.

Návštěvníci se kolem potloukali dál, každým dnem se odvážili blíže, pozorovali. Někdy jim Klimt dovolil, aby pomohli s lovem a podělili se o potravu. Ale nikdo nesměl promluvit s Elhanou.

Nebýt blízkosti ostatních a vzpomínky na bezohledný útok Madarů, možná by projevila větší zájem. Nebyla tak stará, aby zapomněla na pach hledajícího vlka, když na něj narazila, a teď byl březan a jaro už nebylo daleko. Už celé týdny toužila po druhovi.

Možná by ji přemohlo pokušení zatoulat se sama v naději, že ji některý samec najde, jenomže potom jednoho dne přišel sám Klimt, který vycítil konkurenci (jak ona doufala) a zahleděl se na ni. To se jí líbilo a vracela mu pohled dost dlouho, aby ukázala, že aspoň ona není lhotejná. Pak se s hlavou vztyčenou vrátila do křoví a obloukem na místo, kde předtím stál on. Chvilku tam zůstala a těšila se z pocitu jeho přetrvávající přítomnosti, temné, podivné, mocné, zamyšlené, děsivé... To se jí *líbilo a* rozechvívalo ji to.

Stačilo jito, aby se stranila svých tajných ctitelů, i když se držela za Klimtovou skupinou dost daleko, aby se návštěvníci mohli přece jenom dostat blíž. Potom, jednou odpoledne, se jeden vlk odvážil naplno ukázat: určitě to byl Slovan, mladý, se srstí dosud hrubou, bez uhlazenosti a sebevědomí dospělého. Byl také stydlivý; nejistý. Nechala ho potloukat se kolem až do šera a pak ho zahrnala a nadělala přítom dost hluku, aby ji Klimt zaslechl. Chtěla to. Chtěla...

Když vlk zmizel, objevil se Klimt, rozhlížel se, mlčel, nedával nic znát. Poprvé Elhana cítila, že ho chce, nebo když ne jeho, pak to, co jí může nabídnout. Vlci jako ten, kterého právě zahrnala, neměli proti němu šanci. Byla to záležitost moci, nikoli náklonnosti nebo lásky. Byla to možnost být vůdkyní pro vůdce, který dokáže udržet smečku a podrobit ji své vůli, co Elhana chtěla. Takovému vlkovi by mohla dát oplátkou mnoho.

„Mnoho..." řekla si horečně, překvapená vášní, kterou cítila, a náhlým vzrušením, jež jí projelo. Byla posedlá hledáním lásky, ale když potkala Klim-

ta, začala se vzdávat naděje; moc a ochrana někoho tak silného ji začala vábit mocněji.

Následujícího dne se znovu objevil vlk, kterého už viděla, opět se předváděl. Ale pokazil dojem rychlostí, s jakou zmizel za kopcem ve chvíli, kdy se objevila větší hrozba: veliký a statný samec neznámého původu, jeden z těch dalších dvou, kteří je sledovali. Stačilo, aby se nový vlk podíval na prvního, aby ho zahnal, a pak už přichází neváhal: přišel rovnou k Elhaně, přistrčil k ní čenich a dal najevo svou touhu a možná i záměry.

Urputně se mračila, protože vypadal hrozivě, a i když by pro Klimta a určitě pro maďarského vůdce Hasslera nejspíš nebyl žádným soupeřem, nevzdal by se asi bez boje. Ve srovnání s beneventskými samci byli místní vlci určitě impozantnější.

Zavrčela na něj a vlk obřadně ustoupil, puvabně zježil srst na krku a Elhana zavrčela ještě hlasitěji v naději, že Klimt znovu přijde. Nepřišel, ale tušila, že je někde poblíž, po větru, protože ho mezi keři kručinky nezahlédla. Čekala a zanedlouho samec znovu přistoupil a posadil se na zem, kterou si pachem označil, a připadal jí veliký a sebevědomý. Obličej měl zbrzděný a posetý jizvami a srst na ramenou měl místy vypelichanou. Opravdu ho Klimt nechá být? Byl by toho schopen? Pro Elhanu začalo nejisté čekání, které mohlo být hodně dlouhé.

Ale nebylo, aspoň jí dlouhé nepřipadalo. Ještě před polednem se ukázal třetí tulák. Vzrůstem nebyl o mnoho menší než ten, který se k Elhaně choval tak nenuceně, ale byl méně svalnatý a ještě... snad štíhlejší, a taky mladší. Elhana si dovolila úsměv.

Zdalo se, že se ti dva znají, protože větší vlk se vůbec nepohnul, jen se na přichozícího zamračil: „Kde se tu kruci bereš?”

„Nápodobně, kéž dá Wulfina odpočinutí duši naší matky!” odpověděl druhý, potměšile se usmíval a nonšalantě prošel kolem něj přímo k Elhaně.

„Madam, jak jsem slyšel, jste v těchto končinách cizí a sama. Nebo aspoň osamělá. Potulný vlčí národ tatranských vrcholů s napětím očekává, jestli vás ten nebezpečný a pokud to mohu říct, úctyhodný vlk, který vám před několika dny zachránil kůži, Klimt z Tornesdalů, požádá, abyste se přidala k jeho smečce. Jenže... připadá mi, že je drobátko pomalejší ve věcech srdce a tak dál. Seveřan, to víte. Oni jsou takoví. To dělají ta chladná léta. Brrr! Slabinám zima nesevědí. Ha!”

Zasmál se a Elhana se také usmála.

„Zatím někteří z nás, a já obzvláště, s potěšením uplatníme právo na vaši osobu... Jmenuji se Stryj.”

Ale najednou se Stryj na Elhanu utrápeně podíval a důvěrně zamrkal, jako by říkal: „Promiňte to přerušení - brzy jsem zpátky,” a uhnul stranou několika obrovskými skoky, protože se stal terčem zuřivého výpadu druhého vlka. Vlč minul a síla útoku spojená s vlastní vahou ho strhla, takže chvíli trvalo, než se dokázal zastavit a otočit. Tou dobou už Stryj pohodlně seděl tam kde prve.

„Seznamte se s Mortenem, je starší a lepší,” zazubil se Stryj.

Morten se zamračil a udělal několik kroků k Elhaně, pak se posadil a znovu je pozoroval. Elhana si všimla, že kromě jizev na tváři má i zajímavé vlastnosti, jako je trpělivost a dokonce dobrá nálada.

Vstala a rozumně se posadila tak, aby byla od obou stejně daleko, měla na oba dobrý výhled a navíc zůstala kousek od houští, odkud, jak doufala, se Klimt nakonec vynoří. Určitě byl někde poblíž...

„Otrava, tohle všechno,” zahořekoval Stryj. „V jistém ohledu je to poněkud únavné. Přesto se svět točí dál! V našem případě navěky.”

„Vy se znáte?” zeptala se Elhana zdvořile.

Jako řeka zná své břehy,” odpověděl Stryj vesele, „já jsem ta řeka, neobyčejně krásná a štedrá, a Morten je břeh, neobyčejně pustý.”

„Stejně jako vůdci znají nepovedená mládata,” poznamenal Morten chladně, „on je ten nepovedený.”

„Ach! To je zajímavý názor, Elhano - předpokládám, že ti smíme říkat Elhana?”

Jak víte...?”

„Plížíme se, nasloucháme, skrýváme se v noci, to jsme my, místní vlci.”

„Madaři?”

„Vlastně Slované, nejsme totéž co Madaři, víc nepotřebuješ vědět,” řekl Stryj sebevědomě a posunul se blíž. „Nepleť si nás, nebo se na tebe vrhne celý kraj... Ale ano, známe se, což není zvláštní překvapení vzhledem k tomu, že máme stejnou matku / otce a narodili jsme se na stejném místě.”

Morten ztěžka vzdychl. „Povím ti kratší verzi našeho příběhu, abych tě uchránil té delší, kterou by tě počastoval on. Je pravda, že jsme bratři. Byli jsme tři, dva vlci a vlčice: on byl nejslabší. Manové dostali naše rodiče, Manové dostali i sestru. My jsme přežili. Překročili jsme Tatry a úspěšně se vyhýbáme Maďarům. To je všechno, co o nás potřebuješ vědět...”

„Opravdu?“ otočila se Elhana ke Stryjovi. Morten mluvil klidně, ale Elhana měla podezření, že jeho hlas taji hlubší příběh.

Stryj řekl: „Povím ti pravdu. Není to všechno. Manové mě málem zabili, ale on mě v poslední chvíli zachránil, stejně jako Klimt zachránil tebe. Odtáhl mě do bezpečí.“

„Táhl jsem ho strašnou dálku až k místu zvanému Stryj a pak jsem řekl: ‚Odtud odejdeš buď po svých, nebo vůbec!‘“

„Proto mě pojmenoval Stryj, tam jsem prý začal skutečný život.“

„Pamatujete se na rodiče?“ zeptala se Elhana.

„Pamatuji si velkého vlka, schovával jsem se před ním; pamatuji si matku, jak mě celá roztrášená zastavuje; pamatuji si, jak mě vlečou, pamatuji si...“

Stryj se zahleděl na Mortena, který naopak hleděl do země. Zdálo se jasné, jakou matku a jakého otce si Stryj pamatuje, a stejně jasné bylo, kolik lásky a věrnosti přes všechno škádlení a posměšky chová k bratrovi.

„A teď...?“

Je silnější, větší, těžší... Ale já jsem štihlejší, rychlejší a lehčí“ zasmál se Stryj. „Občas mě zvochluje a já si z něho vystřelím; dnes, tady a teď působí dojmem siláka, leč poměrně nevýřečného, a já jsem sice méně působivý, zato nepoměrně výřečnější, takže máš těžkou volbu, Elhano z Beneventa. Ach, povídej nám o své cestě, o územích, která jsi prošla, o místech, jež jsi viděla. Povídej nám o jižním slunci a horách tak horkých, že v nich nikdy nepadá sníh, povídej nám...“

Stryj spustil ironickou tirádu a jeho bratr vypadal daleko rozmrzelejší, než asi ve skutečnosti byl, a Elhana si zatím říkala, že ji k úsměvu nutí nejen způsob, jakým Stryj představil sebe a bratra, ale i skutečnost, že už hodně dlouhá doba uplynula od chvíle, kdy naposled vychutnávala podobný rozhovor. Vlastně to bylo v dávných časech, kdy ještě byla vůdkyní Beneventských, a tehdy byl letní den, měli spoustu potravy a vál chladivý vítr.

„Nuže, madam, my...“ začal nezdočný Stryj znovu.

„Stryji...“ přerušil ho Morten tiše a varovně, takže Elhana polekaně zvedla hlavu a rozhlédla se po mýtině, kde hovořili.

„To je v pořádku, nebudu...“ pokračoval Stryj, snad si myslel, že Mortenův varovný tón znamená, že nemá dvoření Elhaně přehánět.

Ale bylo to jinak, když se Elhana stejně jako Morten zvedla na tlapy.

Protože z křoví, u kterého dřepěl Stryj, vyšel Klimt, mohutný a rozzlobený,

tichý jako smrt, tak tichý, že ho nikdo z nich neslyšel. Potom, než se někdo z nich stačil pohnout, Klimt skočil přes mýtinu a už byl na Stryjovi, rázem ho povalil, tlamu na jeho hrdle, oči na Mortenovi, vyzýval je.

„Ach bože!“ prohodil Stryj podivuhodně klidně. „Zaskočen díky vlastní neopozornosti!“

Bratr se výhružně blížil ke Klimtovi, hlavu nízko, oči upřené vpřed, čelisti pootevřené, jako by jeho mohutná, oškubaná hlava žila vlastním, strašlivým, děsivým životem.

Klimt položil Stryjovi tlapu na břicho a pak ho skvělým gestem vyjadřujícím spíš moc než nadřizenost neškodně převalil. Nechňapal po poraženém vlkovi, nijak ho dodatečně netrestal, jen klidně a jistě v několika krátkých okamžicích ukázal, že dokáže ovládnout jiného, a nemusel dělat víc. Stryj věděl, kde je jeho místo, a docela ochotně ustoupil, odcouval od těch dvou, otřásl se, zůstal stát a díval se.

Klimt se otočil k Mortenovi, stáli tváří v tvář, vrčeli. Přední tlapy přešlapovaly na zemi, oba hlídali první pohyb toho druhého.

Stryje tento obrat naprosto nezakrušil, což mu celkem sloužilo ke cti, a prohodil k Elhaně lehce: „No, já nevím, ale v takových chvílích si vždycky říkám, že musí existovat lepší způsob, jak podobné situace řešit.“

K velkému překvapení Elhany jindy nemluvný Morten zavrčel, aniž odtrhl oči od nepřítele: „Až ho najdeš, prozradíš mi ho, ale zatím sklapni!“

V jeho hlase zněla jistá smutná ironie, kterou Elhana neočekávala. A dalších věcí by si vůbec nevšimla, kdyby neviděla ty dva vlky stát proti sobě jako teď. Například by až do té chvíle neřekla, že větší je Slovan, ne Klimt, ten působil mohutným dojmem, jak si teď uvědomila, spíš silou své chmurné a mlčenlivé osobnosti.

Bylo docela jasné, kdo z těch dvou víc lační po moci: Klimt. Pohyboval se cílevědomě, měl upřenější a soustředěnější pohled, a když tlapu za tlapou, pomalu a opatrně postupoval vpřed, zdálo se, že je čímsi víc, čímsi absolutním. Skálou, proti které se roztrhne i nejprudší mořská vlna.

Přesto Morten neucouvl a nedal najevo strach, stál ostražitě, přesunoval váhu z jedné přední tlapy na druhou, připravoval se na jakoukoli akci, která bude potřeba. Elhana ho sledovala a zdálo se jí, že Morten má přednosti, jež dosud neviděla. Bylo v něm něco víc než síla a odvaha a určitě víc než prostá samčí pýcha.

Bylo to... bylo v něm... zdálo se jí, že...

„Hledá," zašeptala si Elhana, „a doufá, že to najde... On Klimta vlastně zkouší!"

To ale byla zkouška! Protože sotva si Elhana řekla, co Morten očividně dělá, Klimt najednou vyrazil vpřed a Morten couvl, aby se mu postavil, a přední tlapy zvedl ze země. Klimt se nezastavil, stočil se, přikrčil a kousl protivníka bolestivě do ramene, když ho míjel. Druhý vlk bolesti zamručel a otočil se příliš pozdě, aby nepřítele zachytil.

Znovu na sebe hleděli, oddychovali, Mortenovi z ramene tekla krev, lapali po dechu...

Klimt znovu vyrazil, teď přímo a tvrdě, tlapy na okamžik propletl s Mortenovými a pak prudce dupal a kopal. Klimt byl rychlejší a nelitostnější, Morten pomalejší, ale důraznější, takže když trhl hlavou nebo sebou mrskl na jednu či druhou stranu, byly to Klimtovy tlapy, které se snažily udržet se na místě, ne jeho.

Klimt skoro ztratil rovnováhu, ale znovu se otočil, zkroutil se a uvolnil, zlobně zavrčel a potom docela náhle znehybněl.

Morten užasle hleděl, lapal po dechu a funěl námahou, vděčný za chvilku odpočinku, ale Klimtovo náhlé sebeovládání a klid ho znejistily.

Klimt pomalu otočil hlavu a zahleděl se na Elhanu; zachytil její pohled, oči měl stále netečné a bezvýrazné, a také ji přimrazil na místě. Zdálo se, že Klimt začaroval celý svět do nehybnosti a že všechno čeká, až se znovu pohne: mraky na nebi, přihlížející vlci a dokonce vítr v trávě kolem nich a stromy za nimi. Cítila se v nitru jako omráčená, *věděla*, že hledí na svůj vlastní osud a že to vůbec není *jako*.

Snila o druhovi, který by byl hoden její touhy a osudovosti, jež cítila, a často churavěla samotou toho, kdo věří, že ho život začal míjet dřív, než se osud naplnil a našel opravdového společníka. Teď, ztracená a ochromená před Klimtovým pohledem, viděla, že sny a osud jsou jedna věc, ale jejich naplnění je něco jiného... Méně bezpečného, méně pohodlného a odhalujícího cesty vpřed, které se mohou ukázat příliš obtížné. V takové chvíli se Elhana tetelila napětím objevených nadějí a chladem vidiny, že jejich splnění bude možná vyžadovat víc, než ona může dát, a poskytne jí méně pohodlí, než doufala.

Potom se Klimt stejně náhle a děsivě pohnul. V jednom okamžiku na ni upřeně hleděl a v příštím se otočil zpět k Mortenovi, lehounce se otřásl a vrhl

se na něj, hrozivý a nezadržitelný. Odněkud načerpal moc a sílu, kterou, jak se zdálo, neměl v první fázi jejich boje; zdálo se, že odněkud na něj dopadá milostivé světlo vůdcovství a posiluje lesk jeho srsti, záblesk očí, jistotu tlap; panovačný rozmach a sevření Mortenova levého ramene.

Zadržel většího vlka, otočil ho a potom, trhaje vlkovo maso, ho znovu stočil a odhodil. Morten napínal svaly na kýtách a snažil se převrácení zastavit, ale pak se vzdal a odkutálel se s rozkmitanými tlapami a mručením.

Klimt se vrhl za ním, stanul nad jeho tělem a nebylo pochyb, že jestli se Morten nevzdá, a to rychle, Klimt se do něj zahryzne a vážně ho poraní.

„Ne!" zašeptal Stryj, který stál stranou, otřesený a zoufalý, plný strachu o bratra.

„Neee," zavrčel Morten hluboce. „Ne..."

Otočil se na místě, kde ležel, tlapy zvedl ze země a podrobil se severskému vlkovi.

„Ano," řekl Klimt drsným a tichým hlasem, podobným sykotu větru na zledovatělých fjellech nad Tornesdalem. „Ach ano..."

Mrskl oháňkou, výraz očí změkkl a hrdě, aniž by dovolil jedinou otázku, se rozhlédl po mýtině a pak se podíval na poraženého Mortena.

Potom se sklonil a chňapl Mortenovi po druhém boku, dost tvrdě, aby ho přinutil bolestně zamručet, dost tvrdě, aby zvednutím hlavy tělo velkého vlka nadzvedl, a konečně otevřel tlamu, aby Mortena pustil; tím bylo jasné, kdo je tady pánem. Nemínil poraženého pokořit docela; Mortenovi a všem, kdo se díval, to stačilo, aby nikdy nezapomněli.

Potom se Klimt otočil a přešel přímo k Elhaně, z očí a tváře mu číselo prázdnota, divokost a surovost rvačky.

„Pojd!" přikázal. „Hned!"

Šla s ním ke stromům, ale ne úplně z dohledu, pyšná, pyšná a roztoužená; roztoužená a roztřesená tím nečekaným pozváním.

Očichal ji vzadu a vpředu, a ona jeho. Strčil do ní, opřel se o ni tlapami a pak bez ohledu na ostatní se na ni tvrdě vrhl, obskočil ji a vzal si ji, až se jí zadní nohy třásly námahou a šíje ji bolela, protože ji drásaly a pustošily jeho zuby, a ta bolest se vyrovnala sladkému ohni mezi nohama.

Přišel ze severských pustin a ona ze slunného jihu, jeho chlad a prudkost se utkaly s její vřelostí a vášní.

Vzdychla potěšením a bolestí; a on, Klimt z Tornesdalů, si veřejně vzal to,

co spravedlivě získal, aby jiní věděli a ctili ho, i ji, a věděli, že on je vůdce a ona vůdkyně. Budou to vědět a ctít je, to budou dělat.

Ale v okamžiku, kdy se v ní konečně otřásl, poznala něco víc, co ostatní vědět nemohli: vlk, který je podrobil a podrobil si i ji, jí nepředal ze sebe všechno, ale ponechal si v srdci něco životně důležitého, něco ze svého nitra. Připadalo jí, že to nechal na ledových severských pustinách, ze kterých přišel.

Když cítila, že ji opustí a nechává jí jen to, co zůstalo v ní, věděla, že ten vlk je stále cizinec, ale takový, kterého teď toužila poznat, otevřít. Zkroutila se a odvrátila se od něj, nespokojená a nešťastná. Přistihla se, že hledí k mýtině a do očí Ambata; díval se na ni a vypadal starý, zdálo se, že se usmívá očima, které říkají: „Pro tebe to teď také začíná, pro tebe taky...“

Elhana jako nikdy dřív zatoužila po teplém slunci jihu, kde jsou srdce a vášně přímé a divoké, a vlci nevělečou žádná ledová břemena ze severu. Zatoužila...

Potom Klimt vyskočil, stejně náhle jako si ji vzal, nastražil uši a z čenichu mu vyšlo tiché, hrdelní, skoro neslyšné zavrčení, které je všechny vyburcovalo. Všechno ostatní bylo zapomenuto.

„Co je to?“ zašeptal Tervič a přistoupil Klimtovi k boku.

Klimt hleděl vzhůru do svahu k houštině nízkých, hustých stromů, které rostly nad skalním výběžkem dost daleko od nich.

Řekl jediné slovo, než se otočil a odvedl je pryč jako stíny. Jediné slovo a na místě, kde byli, nebylo po vlčích ani vidu.

„Manové,“ řekl.

Huntermann ležel na vřesu a trávě, pravé oko u dalekohledu kulovnice, jejíž hledí vytvořelo mřížku na místě, kde byli vlci.

Ležel a uvažoval.

Byl nejméně kilometr daleko, možná víc, celou hodinu se nepohnul, a přesto ho zvětlili.

„Vlci,“ zamumlal, v tom slově zaznělo mnohé: úcta, strach, krvelačnost, smysluplnost, láska, absolutní nenávisť: vlci!

„Vlci,“ řekl, tentokrát potichu a potěšený jako šmírák, který si užívá nejvíce při vzpomínkách na to, co jen skrytě pozoroval.

Dlouhých třicet minut sledoval dalekohledem vlky jednoho po druhém. Mohl vystřelit, kdyby byl chtěl, a když došlo k páření, byl v pokušení zastřelit vlčici přímo pod vlkem.

„To by se udělal,“ zasmál se Huntermann pro sebe. „První zaznamenaný případ nekrofilního vlka!“

Manův obličej se zkrivil jako ve smíchu, ale nevydal žádný zvuk.

„Mohl jsem zastřelit všechny,“ pochvaloval si.

Bylo mu horko, a protože byl celý vzrušený ze skrývání a pozorování a vlci už byli dávno za kopcem, porušil pravidla a sundal si jednu rukavici. Otřel si pot z čela, olízl si dlaň, aby se ochutnal, pak se pomalu spustil do dřepu, zkontroloval výstroj a vyrazil jako zvíře, sotva ho bylo vidět; ztrácel se z dohledu jako stín.

Huntermann se napřímil až po dvou stech padesáti metrech, když došel na stezku. Pak se protáhl. Spokojeně vzdychl a vydal se na dlouhou cestu k silnici, vzdálené tři kilometry. Byl statný, oblečený v maskáčích, obličej měl pomalovaný hnědou a černou barvou. Chvillemi se zastavoval a škýbal, aby prozkoumal stopy a trus, jednou si znovu sundal rukavici a ohmatal jakési chlupy, které uvízly na špičce bodláku. Čichl si k nim.

Potom se narovnal a znovu se vydal na cestu, dost rychle, ale nebudil dojem, že se namáhá. Tento Man se cítil naprosto doma tam, kde byl, a v tom, co dělal. Masožravec.

Tři sta metru od silnice sešel ze stezky a připlížil se k vozidlu. Prozkoumal auto i okolí dalekohledem. Prověřil jakési dráty, rozložené nad zemí. Potom tichounce pískl, vynořil se a sešel k vozu. Znovu zkontroloval zem, otevřel dveře na straně spolujezdce, sundal si rukavice, shodil batoh a pak pečlivě sbalil kulovnici. Všechno bylo úhledné a v pořádku. Podíval se na pistol, kterou vytáhl zpod kabátu, zkontroloval ji a vložil zase tam, kde byla.

Sebral ze země kolem vozu dráty, které položil, a odpojil alarm pod vozem.

Obešel auto na stranu řidiče a už se zdálo, že nastoupí, když tu se najednou od vozu otočil. Vypadal jako mohutný khaki stín u krajnice. Rozepnul se a vytáhl penis. Byl tlustší než břicho palce, delší než prsty a nebyl obřezaný. Chvilku si se sebou hrál, než do trávy obloukem dopadl proud moči. Pustil penis, založil ruce v bok, močil a zároveň se kochal výhledem. Potom skončil, stáhl šipředkožku a vytrépal se pokud možno do sucha. Kapka moči mu dopadla na hřbet ruky, otřel šiji o stehno. Na lesklé růžovorudé hlavě penisu se na okamžik zalesklo nebe, byla to jediná barevná skvrna na Huntermannovi, a pak zmizela zpátky v kalhotách.

Nastoupil do auta a pomalu, rozvážně, spořádaně vyrazil.

Potom zmizel. Na místě, kde předtím stál, se do trávy vsakovaly bublinky moči a ve večerním vzduchu se rozptylovaly výfukové zplodiny.

O dvě hodiny později a dvě stě dvacet kilometrů dál...

„Huntermanne?“

„Ano.“

Jsou připraveni.“

„Máte, co jste potřebovali?“

Krátký smích, ostrý a pohrdavý.

„Není už žádný výběr.“

„Patnáct minut.“

„Povím jim to.“

Tentokrát se zasmáli oba a v jejich smíchu zněly ozvěny tradic mučení, staletí bratrovražedné smrti.

„ Takže patnáct minut. *

Huntermann dopil vodu a odešel ke dveřím dceřina pokoje.

„Pohádku, “žadonila ospale.

Jestli budeš vzhůru, až se vrátím, pak ti nějakou povím.“

Vrátit se dolů, prohodil slovo se ženou, která ani nevzhlédla, a už byl venku, v jiném autě, černém mercedesu, tři roky starém. Solidně stavěném jako on.

Jel deset minut cestou, kterou znal tak dobře, že ji sotva musel sledovat. Vystoupil z auta do ovzduší páchnoucího chemickým odpadem, který Huntermann vdechoval se stejným uspokojením, s jakým dýchal vzduch na vrchovině. Jedno znamenalo příjem, druhé únik. Pro Huntermanna bylo obojí výrazem jeho svobody a pach peněz byl pro něj stejně lahodný jako vůněpřírody.

Huntermann zaparkoval u brány, nad kterou stálo na vývěsní tabuli jeho jméno: Huntermannovy chemické závody. Muž u brány ho pustil dovnitř, pozdravil projíždějící auto zaslutováním.

Jsou připraveni, pane.“

„C18?“

„Ano.“

Propletl se stíny neosvětlených skladů a menších hranatých budov, projel kolem několika výklenků se surovinami. Všechno bylo úhledně uspořádané. Všude vládl klid.

Zabočil za roh, dojel k jedné neosvětlené budově a dveře se před ním otevřely.

„Zamkněte,“ nařídil.

Dolů po několika prošlapaných betonových schodech, za roh, dalšími dvojími dveřmi a do místnosti, která čpěla dezinfekcí. Byla prostorná a dobře osvětlená a nad betonovou jámou, takovou, co se používá k opravám spodních částí strojů, viselo pět nahých mužů. Každý byl přivázan ke kovovému nosníku ve stropě novými modrými nylonovými provazy, tak aby měli hlavu nad podlahou ve výši Huntermannových ramen. Dva sténali. Tři viseli bezvoládně. Na místě, kde měl jeden z nich původně oči, byla sraženina krove a masa. Další měl stehna politá krví, která vytryskla a už uschla. Už nikdy nebude močit u krajnice, protože mu nezbylo nic, čím by močit mohl. Jak tak visel, otočil se. Otočil se ještě víc a jeho oči, dosud na místě, civěly z děsivého pekla.

Další muž, dosud nezraněný kromě nepřírozeněprodloužené paže, na které visel, hleděl živýma očima, černýma a žhnoucíma.

Huntermann na ně krátce pohlédl a pak promluvil s jedním z řady mužů, kteří stáli poblíž. Muž měl na sobě západní oblek a tvář, jež vypadala vedle bledých obětí o to ruměnější.

„ Všechno v pořádku?“ zeptal se Huntermann konečně.

„ Tenhle je můj,“ ozval se ten, který vypadal, že si myslí, že je důležitější než všichni ostatní. „Řekl, že je z lidu. Prý bude bojovat s korupcí státu i mou. Mou! Ano, ten je můj.“

„ Ten je tvůj, “pravil Huntermann pomalu a oči strážného, který zamkl dveře, netrpělivě pohlédly na muže, který hloupě řekl: „ Ten je můj. “Poznal hrozbu v Huntermannově hlase, když ji slyšel.

„Sem,“ řekl strážný.

Ostatní se k němu připojili, ale Huntermann zůstal stát na místě. Na opačném konci skladiště, poblíž obrovských vrat, čekal otevřený nákladák. Huntermann vytáhl pistoli a ustoupil stranou, aby neměl nákladák v dostřelu. Pozvedl pistoli a zamířil na jednoho z nich, viseli nehybně jako sochy.

Sklonil pistoli a prohodil přes rameno k strážnému: „Rozhýbej je.“

Strážný přišel k nejbližšímu zmučenému muži, došel do poloviny řady viselců, nadějí národa, popadl jednoho z nich a prudce jím strčil do druhého muže. Muži do sebe naráželi, houpali se, kývali a někteří začali hýbat nohama nebo rukama, sem a tam, nahoru a dolů, vypadali groteskně. Jeden zčista jasna zaječel a jiný se rozplakal.

Huntermann znovu pozvedl pistoli, zacílil a začal rychle pálit. Zmatek, krev, hroucení, smrt a jakot jediného muže. Nakonec ticho, jen jakési bubláni a pšouknutí a nervózní úsměšek jednoho z diváků.

„Nevěděl jsem, že mrtvolyprdí.“

Otevřely se dveře, za nimi chuchvalce par a sudy s kyselinou s boky pokrytými krustou vytvořenou při výrobním procesu, při němž se leští kovy a lidské maso a kosti se mění v bláto. Zapracovaly kladky, kolečka se rozběhla hustým olejem, těla se zakývala a vybělená a umučená chodidla se zastavila, než byla spuštěna do sudů, kde je kyselá tekutina se sykotem uvítala.

Huntermann se beze slova otočil zády k rozkývaným, padajícím, rozpouštějícím se tělům a řekl: Jednoho nechte pro vlky, ale zařídte, aby se nedal identifikovat. Jenom jednoho...“

Potom odešel stejnou cestou jako přišel, ven z budovy a zpátky do auta.

Seděl v něm dlouho a plánoval. Na opačné straně skladiště se otevřela výpust a z ní začala vytékat hustá břečka, rozředěná černou vodou. Tekla stále rychleji, zmizela pod další budovou, pak zamířila kolem hromad silných kovových tyčí, kolem tří opuštěných kontejnerů a potom, konečně volná, podtekla nakloněný kovový obvodový plot, pak tekla přes pole červených máků, třepotajících se ve větru a nakonec probublala a sklouzla potrubím a skočila do vody potoka, pěníla se nečistotou, ale tekla dál a dál, příšerná směska Wulfví čeho, minia na západ, na východ, na sever a na jih, proud břečky a špíny, jedu a špíny, kterou z lidí vyrobili Manové, přes krajinu, jejíž konečnou hranici nebylo ani moře: protože za mořem, za nejvzdálenějším obzorem, kde se nebe zdvihá do noci, byly hvězdy a prastaré vlčí stezky, a tam a jenom tam bylo ovzduší čisté a světlo čiré.

Dole na znečištěné zemi otočil Huntermann klíčkem v zapalování, auto naskočilo, obrátil je a jel domů k manželce a lásce své malé dcerky.

Klimt se neuklidnil ještě dlouho poté, co ostatní usnuli, a pak ještě dlouho po východu slunce. Potom vzal s sebou Terviče a začal pročesávat půdu, kde si myslel, že ucítí Mana, a nakonec na kusu skály a vřesu zachytili pach slin a potu. Našli kousek od toho místa slabou pachovou stopu a opatrně ji sledovali dolů. Šli hodný kus cesty a teprve když dopoledne pokročilo, došli na její konec, tam, kde pach pohltily olejové výpary vozu.

Přešlapovali kolem a Tervič zachytil pach Manový moče. Tam, kde byla

tráva u kořenů stále vlhká, moč dosud čpěla, výš už byl pach trochu jemnější: celkově nepřijmený.

„Toho si zapamatujeme,“ řekl Klimt, vrátili se obloukem tam, odkud přišli, a nechali Manův pach vsakovat do země a mizet. Zavolali ostatní, aby také viděli, co našli.

Morten očichal Manovu značku a přivolal Stryje, který udělal totéž.

„Tak co?“

Stryj měl v očích strach.

„To je pach Huntermanna.“

Huntermann byl ten Man, který jedinou ranou zabil jejich sestru. Potichu přišel, vystřelil, vymočil se, odešel.

„Byl jeden, nebo jich bylo hodně?“ uvažoval Klimt. Jeden jako ten dobrý Man, nebo jako mnoho Manů, kteří dobří nebyli. Stryj necítil nic kromě strachu a hrůzy, když zvěřil Huntermanna.

Tu noc, hodinu cesty na jih, našli Manovu mrtvolu, ležela bílá a napuclá pod hvězdami. Madaři slídili kolem. Zvěřili ji a Klimt řekl jen: „To není Huntermann.“

Myslel na pach, který našli předtím; ale při těch slovech si vzpomněl na druhého Mana, Mana, jehož pach byl dobrý, Mana, jehož mrtvola to mohla být, jak se najednou lekl.

Znovu ji očichal, zvědavě a s úlevou.

„Nedotýkejte se ho...“ začal a otočil se. Ale pak se rozmyslel, vrátil se a stanul nad mrtvolou. Bylo zvláštní, že jeho oči vypadaly méně netečné než jindy. Byl v nich soucit a smutek.

Ostatní se drželi kousek dál, jako by přiblížení k té mrtvé bílé věci, která se leskla noční rosou a čpěla sladce a kysele, jim mohlo přinést smůlu. Klimt stál nehybně a tak důstojně, že se seskupili trochu blíž.

„Starobylé učení říká, že nezabíjíme Many,“ začal. „Učili nás, že za každého, kterého bychom zabili, by nás zabili tisíce. Ale...“ a teď jeho hlas ztichl skoro do šepotu a hlava se sklonila nad mrtvolou téměř vlastnický, „...jednou, není to tak dávno, jsem měl důvod Mana zabít.“

Zalapali po dechu, užaslí a vyděšení, kromě Terviče, který to dávno věděl, i to, že Man utýral jedno Klimtovo mládě.

Klimt pokračoval: „Neměl jsem z toho žádné potěšení a ani jsem to nemusel dělat. Udělal jsem to, abych ho potrestal. Ale... vím toto. Nezemřel jsem

pak, i když Wulf ví, že mě málem uštvali. Ani tisíc vlků nezemřelo, jak bychom se mohli bát. Man udělal, co neměl, a já ho zabil. Celá staletí, tisíc let, nám Manové dělali, co neměli, i všem tvorům, a také krajině. Prošlo jim to beztrně. Ted... nevím, jestli bychom je měli zabíjet... nevím. Vím jenom, že už se nebojím o tom přemýšlet, a ani nepřijde den, kdy bych se bál to udělat.

Co se týče *pojídání* Manů, nu...," a zde se pousmál a zavrtěl hlavou. „Voní vám jako dobrá potrava? Ne, a pokud nenastanou zvláštní okolnosti, žádný vlk pod mým vedením se nikdy takové věci nedotkne. Manové mají poskvrněného ducha, a proto budou mít poskvrněné i tělo. Očihejte ho!"

Kývl hlavou, když viděl jejich znechucení a nepokoj.

„Ale vlci, vy se toho Mana dotknete. Ano, jen *dotknete*..." a hrozivě zavřel, když se někteří snažili odplížit.

„Dotknete se ho, abyste si zapamatovali, že se nemáte bát něčeho, co je jen z masa, krve a kostí jako my. Dotknete se ho, abyste se osvobodili od učení, které možná budeme muset změnit. Dotknete se ho teď hned."

Jeden po druhém to udělali, někteří nervózně, jiní zvědavě; někdo čenichem a další tlapou. Natáhli se, prozkoumali a očichali maso a rány a tělesné otvory něčeho, na co se teď už nikdy nepodívají stejnými očima.

Potom kousek odstoupili; to však ještě neznamenalo konec jejich poznávání mrtvol. O chvíli později slyšeli, jak se plíží a běží cizí vlci, a pak je zvěřili. Madaři. Štěkot, tiché radostné zavytí a Klimt poslal Terviče, aby zjistil, co se dá.

Vrátil se s ponurým výrazem ve tváři.

„Pojďte a podívejte se sami," pravil znechuceně, „a nebojte se, i když to jsou Madaři: jsou příliš zaměstnaní tím, co dělají, než aby se starali o hlídky."

Znovu se připlížili blíž a ve světle hvězd a měsíce viděli, jak Madaři hodují na manském mase. Jejich hlavy a tlamy se leskly mastnotou a masem z ohavné kořisti, mrtvola se posouvala a zvedala, jako by znovu ožila, když ji vlk táhl za údy pryč od jiného vlka, další se snažil urvat nejjemnější maso a třetí se pral o hlavu.

„Madaři!" pronesl Tervič a to stačilo.

Potom je Klimt odvedl, drželi se teď blíž u sebe, byli zachmuřenější a jako stíny mizeli v hluboké a budoucí noci.

Kapitola <lvaccuá tlrnlia

Klimt a jeho smečka se obezřetně rozhodnou utéci před Madaři; Ambato se zatím odvažuje putovat sám tam, kde slyší bohy volat své jméno

1VIĚ

Koncem dubna dolehla na smečku nutnost najít území. Byl to Ambato, kdo první věděl proč, a Klimt byl druhý: Morten a Stryj také dost brzy uhodli důvod. Tervič, v záležitostech rodiny a nového života nejnevinější ze všech, neuhodl nic, dokud mu to neřekli.

„Naše vůdkyně bude mít mladé," pravil Stryj stručně jednou ráno. „Proč jinak myslíš, že je náš vůdce neklidný jako suché březové listí ve větru?"

Ale přes všechnu ironii mluvil blaženě, očima stále uznale blýskal po Elhaně, která dřímala poblíž stromu, a vzrušeně se ohlížel po Klimtovi.

„Za pár dnů se Klimt bude muset konečně rozhodnout, kde se zastavíme a usadíme, jinak to Elhana udělá za něj. Jakmile se v ní začnou mladé hýbat, nebude chtít courat po celých Tatrách. Bude trvat na tom, že chce najít místo, které bude moci nazývat svým."

„Co nejdál od Východních řek, jestli má dost rozumu," dodal Stryj. Horní části údolí, kde měli pevnost Madaři, teď říkali „Východní řeky".

„Ach," vydechl Tervič, pro kterého byly tyto řeči ničím ve srovnání s poznáním, že jestli mají pravdu, potom se Klimt stane opravdovým vůdcem jich všech, a on, Tervič, se stane členem smečky s mladými včaty, což znamenalo...

„Což znamená" řekl o něco později Klimtovi, který stál na výhodném místě, odkud pozoroval krajinu směrem na západ, „že budeme muset svou práci přerušit a dávat pozor na ni a na ně"